

щастieto и славата на България. И въ тази посока Азъ желяехъ да върви постоянно българскиятъ народъ. Провидението, обаче, е съдило иначе. Настана моментътъ, когато българското племе е повикано да напустне благодатъта на мира и да прибѣгне къмъ оржжието за постигане на една велика задача.

Отвждъ Рила и Родопитъ наши братя по кръвъ и по вѣра не бѣха честити и до днесъ, тридесетъ и петъ години следъ нашето освобождение, да се сдобиятъ съ сносенъ човѣшки животъ. Всички усилия, направени за достигане на тази целъ както отъ великитъ сили, така и отъ българското правителство, не създадоха условия, при които тия християни да се радватъ на човѣшки права и свободи. Сълзитъ на българския робъ, воплитъ на милионното християнско население не може да не покъртятъ нашитъ сърдца, сърдцата на тѣхнитъ еднородци и едновѣрци, които дължатъ свобода и миренъ животъ на една велика християнска освободителка.

И българскиятъ народъ си спомня пророческото слово на Царя Освободителя: „Святото дѣло трѣбва да се доведе до край“. Нашето миролюбие се изчерпа. За да помогнемъ на угнетеното християнско население въ Турция, никакво друго срѣдство не ни остана, освенъ да се обѣрнемъ къмъ оржжието. Само съ това срѣдство ние виждаме, че ще можемъ да му спечелимъ закрила на животъ и имотъ. Анархията въ Турско заплаши и нашия държавенъ животъ. Следъ кланетата въ Щипъ и Кочани, намѣсто да се даде на страдалцитъ правда и удовлетворение, каквито ние искаме, турското правителство заповѣда мобилизация на своитъ въоръжени сили. Така се извика на тежко изпитание нашето дълго търпение. Хуманнитъ християнски чувства, свещениятъ дългъ да се помага на братя, когато ги застрашава изтрѣбление, честъта и достоинството на България Ми наложиха повелителния дългъ да повикамъ подъ знамената приготвенитъ за отбрана на отечеството синове.

Нашето дѣло е право, велико и свято. Съ смирено упование въ закрилата и помощъта на Всевишния възвестявамъ на българския народъ, че войната за човѣшки права на християнитъ въ Турция е обявена. Повелявамъ на храбрата българска войска да навлѣзе въ турскитъ предѣли.

Редомъ съ насъ ще воюватъ противъ общия неприятель за сжщата целъ войскитъ на сдруженитъ съ България балкански държави: Сърбия, Гърция и Черна-гора. И въ тая борба на кръста противъ полумесеца, на свободата противъ тиранията, ние ще имаме симпатиитъ на всички сили, които обичатъ правдата и напредъка. Силенъ съ тия симпатии, нека юначниятъ български войникъ си спомни геройскитъ дѣла на своитъ бащи и дѣди и доблестъта на своитъ учители-руси освободители и нека лети отъ победа къмъ победа.

Напредъ! Богъ е съ насъ!

Издаденъ въ ст. София на 5 октомврий 1912 год.

ФЕРДИНАНДЪ"